

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní JUDr. Věrou Šimůnkovou ve věci

žalobce: **D. D.**, nar. X
bytem X

zastoupený advokátem JUDr. Emilem Flegelem
sídlem K Chaloupkám 3170/2, 106 00 Praha

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 81/11, 150 21 Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 7. 2021, č. j.
069718/2021/KUSK/OLPPS/NOV, sp. zn. SZ_054554/2021/KUSK/5,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podle zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Neratovice (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 9. 4. 2021, č. j. MěÚN/039953/2021, sp. zn. MěÚN/115246/2020 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupků podle § 125c odst. 1

písm. k) a § 125c odst. 1 písm. f) bodu 7 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se žalobce dopustil dne 23. 11. 2020 v 17:55 hod, kdy řídil osobní motorové vozidlo tovární značky T. Y., registrační značky X, na silnici III třídy č. 0093 v km 2,55 v katastru obce Čakovičky, ve směru jízdy od obce Čakovičky na obec Zlonín, kdy při pokusu o předjíždění před ním jedoucího osobního automobilu tovární značky P. 306, registrační značky X řízeného M. H., neodhadl vzdálenost mezi předjížděným vozidlem P. 306 a levou krajnicí a došlo tak ke střetu přední části vozidla zn. T. Y. se zadní částí vozidla zn. P. 306, přičemž tímto nedbalostním jednáním porušil ustanovení § 4 písm. a), b) a ustanovení § 17 odst. 5 písm. c) zákona o silničním provozu. Za spáchaný přestupek byla žalobci dle § 125c odst. 1 písm. k) a § 125c odst. 1 písm. f) bodu 7 zákona o silničním provozu uložena pokuta ve výši 5 000 Kč, trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 6 měsíců od právní moci tohoto rozhodnutí a podle § 95 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“) povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

2. Žalobce v žalobě namítá, že žalovaný ignoroval prakticky veškeré odvolací námitky předestřené žalobcem v odvolání. Uvádí příkladmo námitku nepřehlednosti a zmatečnosti výroku prvostupňového rozhodnutí, ze kterého není patrné, kterým konkrétním jednáním se žalobce toho kterého přestupku dopustil, a námitku opírání se správního orgánu prvního stupně o neprokázaná a dokonce v řízení vůbec nezjišťovaná tvrzení (např. úřední záznam o podání vysvětlení žalobcem i M. H.), a dále námitku nevyrozumění správním orgánem prvního stupně o provedení dokazování. K těmto námitkám se žalovaný vůbec nevyjádřil. Další odvolací námitky byly vypořádány nepřezkoumatelným způsobem. K tomu uvádí jako příklad odvolací námitku o nejasnosti o tom, jak správní orgán prvního stupně dospěl k závěru, že žalobce hodlal předjíždět. Žalovaný se místo konkrétních argumentů a popisu důkazů odkázal na celou spisovou dokumentaci. Spisový materiál neobsahuje důkaz o předjíždění, resp. takový důkaz nebyl v rámci řízení proveden. Žalobce v odvolání uvedl, že ve věci mělo být provedeno dokazování přehráním videozáznamu. Žalovaný s tím souhlasil a označil videozáznam za hlavní důkaz, avšak nesprávně přirovnal videozáznam k důkazu listinou a odkázal na nepřiléhavý rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2016, čj. 2 As 33/2016-53. Videozáznam ale povahu listiny nemá, jak konstatoval Ústavní soud v nálezu ze dne 1. 9. 2020, sp. zn. IV ÚS 1247/20, ze kterého žalobce obsáhle citoval. Žalovaný důkaz videozáznamem označil za hlavní důkaz, ale tento důkaz nebyl ve správním řízení vůbec proveden.
3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl k námitce absence úředního záznamu o podání vysvětlení žalobcem ve spisovém materiálu, že takový úřední záznam je součástí spisu postoupeného Policií ČR. Správní orgán prvního stupně vyzval žalobce dne 15. 2. 2021 dle § 36 odst. 3 správního řádu. K dokazování listinami mimo ústní jednání odkázal žalovaný na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 4. 2021, čj. 5 As 306/2020-27. Žalovaný je toho názoru, že stejně jako založení listiny do spisu je i videozáznam poskytnutý žalobcem a shlednutý správními orgány řádně provedený důkaz. Žalobce měl možnost se se všemi důkazy seznámit. Videozáznam dopravní nehody poskytnul sám žalobce. K tvrzení, že žalobce nepředjížděl, žalovaný citoval část úředního záznamu o podání vysvětlení žalobcem postoupeného Policií ČR, dle

kterého „*Jel jsem normální rychlostí, rozhodně jsem nepřekročil nejvyšší dovolenou rychlost. Vozidlo, které jsem před sebou viděl, jsem začal předjíždět.*“ a část prvostupňového rozhodnutí popisující kamerový záznam, dle kterého „*je zřejmé, že před samotným střetem vozidlo obviněného plynule vybočí ze směru své jízdy vlevo zjevně s úmyslem předjet automobil řízený M. H.*“ Žalovaný navrhl, aby soud při ústním jednání provedl důkaz videozáznamem založeným ve správním spisu. K námitce neprovedení dokazování v souladu se zákonem žalovaný uvedl, že pokud sám žalobce poskytnul dobrovolně videozáznam, nemůže tento podklad pro rozhodnutí zpochybňovat pouze proto, že se s ním nemohl seznámit. V prvostupňovém rozhodnutí je podrobně popsán průběh celého záznamu, žalobce se tedy mohl se záznamem seznámit a mohl v odvolání uvést námitky. Žalovaný je toho názoru, že rozhodnutí správních orgánů obou stupňů nejsou nezákonná, pročez navrhuje žalobu zamítnout a žalobci nepřiznat právo na náhradu nákladů.

4. Žalobce v replice na vyjádření žalovaného uvedl, že žalovaný se snaží vypořádat odvolací námitky až ve vyjádření k žalobě, k tomu citoval rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2011, čj. 4 As 21/2011-60 a ze dne 30. 7. 2020, čj. 3 As 159/2018-81. Žalobce zopakoval námitku o povaze důkazu videozáznamem, kdy má za to, že jde o důkaz ohledáním, nikoli o důkaz listinou. Videozáznam by bylo možné provést jako důkaz pouze v rámci ústního jednání, ke kterému by byl žalobce předvolán. Tomu se tak ale ve správním řízení nestalo. Není rozhodné, že jde o videozáznam poskytnutý žalobcem. K tomu odkázal na nález Ústavního soudu ze dne 1. 9. 2020, sp. zn. IV. ÚS 1247/20, ze kterého dle žalobce vyplývá, že správní orgán je povinen zaprotokolovat, co při přehrání kamerového záznamu pozoroval, aby nedošlo k tomu, že oprávněná úřední osoba vnímá obsah videozáznamu jiným pro účastníka řízení překvapivým způsobem. Žalobce dále vznesl námitku ke konstatování žalovaného, že „*Úřední záznam o podání vysvětlení žalobcem dne 23. 11. 2020 je součástí spisu postoupeného Policií ČR.*“ Žalobce má za to, že žalovaný záměrně nebo z neznalosti nerozlišuje mezi „úředním záznamem“ a „úředním záznamem o podání vysvětlení“, neboť písemnost datovaná dne 23. 11. 2020 je skutečně toliko „úředním záznamem“, nikoliv úředním záznamem o podání vysvětlení – předmětný úřední záznam není žalobcem podepsán (není v něm ani jmenovka žalobce či jakýkoliv prostor pro podepsání), absentuje zde jakékoliv poučení a konstatování, že žalobce poučení porozuměl, není zde uvedeno, že žalobce s obsahem záznamu souhlasí (a toto stvrzuje svým podpisem) apod. Uvedená písemnost vůbec nemá náležitosti úředního záznamu o podání vysvětlení, přičemž tak není ani nazvána. Žalobce tedy opětovně konstatuje, že žádný úřední záznam o podání vysvětlení ve spise obsažen není, a správní orgány z něj tak při svém rozhodování nemohly vycházet, nehledě na to, že úřední záznam o podání vysvětlení není ve správním řízení použitelný jako důkaz. Žalobce nesouhlasil s rozhodnutím soudu bez jednání ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

5. Ze správního spisu soud zjistil, že správní orgán prvního stupně obdržel od Policie ČR, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, Územního odboru Praha venkov – východ, dopravního inspektorátu - SDN (dále jen „policie“) oznámení přestupku dle § 74 zákona o odpovědnosti za přestupky ze dne 25. 11. 2020, v němž je uvedeno následující: „*D. D. je podezřelý z porušení ustanovení § 4 písm. a), § 17 odst. 5 písm. c), § 18 odst. 1a § 19 odst. 1 silničního zákona a tím ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k)*

a § 125c odst. 1 písm. f) bod 7 silničního zákona. K dopravní nehodě došlo dne 23. 11. 2020 v 17:55 na silnici III. třídy č. 0093 v km 2,55 v katastru obce Čakovičky u č. p. 99 tak, že řidič D., který řídil vozidlo tov. značky T. Y., se nechoval ohleduplně a ukázněně a při pokusu o předjíždění ohrozil předjížděné vozidlo tov. značky P., které řídil M. H.. Řidič D. nepřizpůsobil rychlost jízdy svým schopnostem a technickému stavu pozemní komunikace, nedodržel bezpečnou vzdálenost za předjížděným vozidlem a tím došlo ke střetu jeho přední části vozidla se zadní částí vozidla P.. Z poskytnutého kamerového záznamu z vozidla řidiče D. je patrné, že řidič H. nejel s vozidlem zcela při pravém okraji vozovky. K oznámení je přiložen úřední záznam (o podání vysvětlení žalobcem) ze dne 23. 11. 2020 v 18:45 hodin, ve kterém je uvedeno, že žalobce byl poučen podle § 61 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii ČR (dále jen „zákon o Policii ČR“) a také dle § 7 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 251/2016 Sb. Dále je uvedeno, že žalobce po poučení k věci uvádí následující. Žalobce jel po silnici z Čakoviček do Zlonína a když minul „objekt firmy“, viděl před sebou zadní světla vozidla. Jel normální rychlostí, rozhodně nepřekročil nejvyšší dovolenou rychlost. Vozidlo, které před sebou viděl, začal předjíždět. Řidič druhého vozidla však jel prostředkem komunikace, přičemž žalobce na jeho úrovni uviděl, že se vedle něj nemůže vejít. Vzhledem k vzdálenosti už nedokázal zabrzdit a došlo ke střetu obou vozidel. Žalobce se nedomnívá, že je vinen. Dle žalobce druhý řidič (M. H.) měl jet při pravém okraji komunikace. Pokud by tak druhý řidič opravdu jel, ke střetu by nedošlo. Nehodu oba řidiči chtěli sepsat na záznam, ale neshodli se na zavinění. Po příjezdu policie žalobce poskytl policistkám záznam z jeho kamery, aby posoudily nehodu. Úřední záznam o podání vysvětlení je podepsán pouze policistkou.

6. V úředním záznamu o podání vysvětlení M. H. je uvedeno, že jmenovaný vyjel z práce, najel na hlavní pozemní komunikaci ve směru jízdy na Zlonín, v dálce viděl vozidlo. Když se začal po odbočení rovnat do svého pruhu a více k pravé krajnici, uviděl, jak ho začalo předjíždět vozidlo, a pak přišla rána. Se zaviněním dopravní nehody nesouhlasí, protože se po připojení do jízdního pruhu teprve zařazoval do pravého jízdního pruhu. Všichni, kdo tuto silnici znají, jezdí zde velice opatrně, protože je známo, že jsou zde různé výmoly na krajnici a komunikace je navíc v tomto úseku velice úzká.
7. Spis zaslaný policií obsahuje i úřední záznam o obsahu kamerového záznamu. V tomto úředním záznamu je uvedeno, že žalobce záznam poskytnul k prohlédnutí policistkám. Se stažením záznamu a jeho přiložením k fotodokumentaci pořízené policistkami žalobce souhlasil. Úřední záznam obsahuje popis průběhu děje zachyceném na kamerovém záznamu videa. V něm je uvedeno, že je vidět, že žalobce jel po rovném úseku silnice a před sebou má zadní světla vozidla. Vozidlo P., které se nacházelo před žalobcem, není zcela při pravém okraji komunikace. Žalobce začal předjíždět, ale v těsné blízkosti prvního vozidla uviděl, že se mu z důvodu úzkého prostoru mezi krajnicí a předjížděným vozidlem nepodaří projet. Žalobce tedy začal brzdit, ale nárazu nezabránil. Došlo ke střetu, obě vozidla zastavila, řidiči vystoupili a začali spolu věc dopravní nehody řešit.
8. Správní orgán prvního stupně vydal 15. 1. 2021 příkaz, jímž uznal žalobce vinným ze spáchání shora uvedených přestupků dle § 125c odst. 1 písm. k) a § 125c odst. 1 písm. f) bodu 7 zákona o silničním provozu, kterých se dopustil porušením § 4 písm. a), b) a § 17 odst. 5 písm. c), za což mu uložil pokutu ve výši 5000 Kč a trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 6 měsíců od právní moci příkazu. V odůvodnění příkazu je uveden výčet podkladů a důkazů zajištěných policií,

je zde uveden také přepis celého úředního záznamu o kamerovém videozáznamu, tj. včetně slovního popisu, co je na záznamu zachyceno. Slovní popis toho, co je na záznamu zachyceno, sám uvedl rovněž správní orgán prvního stupně, a to uprostřed strany č. 4 příkazu v odstavci uvozeném slovy „*vytěžením videozáznamu pak bylo zjištěno...*“. Příkaz byl doručen do datové schránky žalobce dne 25. 1. 2021.

9. Ve spise je dále založena žádost žalobce o zaslání kopie spisu do jeho datové schránky datovaná dnem 27. 1. 2021, není však na ní uvedeno datum doručení správnímu orgánu prvního stupně; na žádosti chybí žalobcův podpis. Kopie spisu byla žalobci zaslána do datové schránky a doručena mu 30. 1. 2021, s poznámkou, že videozáznam a policií pořízenou fotodokumentaci není možno datovou schránkou poslat a v případě, že by žalobce uvedené požadoval, správní orgán prvního stupně mu vyhotoví kopii, kterou bude možno vyzvednout na správním orgánu prvního stupně.
10. Dne 4. 2. 2021 byl doručen správnímu orgánu prvního stupně prostřednictvím provozovatele poštovních služeb neodůvodněný a žalobcem nepodepsaný odpor, který byl odeslán dne 2. 2. 2021.
11. Správní orgán prvního stupně přípisem ze dne 4. 2. 2021 uvědomil žalobce o pokračování v řízení a poučil ho o možnosti požadovat nařízení ústního jednání dle § 80 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky, o možnosti se před vydáním rozhodnutí ve věci vyjádřit dle § 36 odst. 3 správního řádu k podkladům rozhodnutí a o dalších jeho právech. Práva mohl žalobce využít do 5 pracovních dnů ode dne doručení přípisu. Přípis byl žalobci doručen prostřednictvím datové schránky dne 15. 2. 2021.
12. Ve spisu se nachází písemná informace, ve které je uvedeno, že dne 22. 2. 2021 byla doručena správnímu orgánu prvního stupně žádost žalobce o nařízení ústního jednání a že z důvodu nemožnosti vytištění této žádosti, byl učiněn její přepis.
13. Správní orgán prvního stupně usnesením ze dne 8. 3. 2021 žalobcův návrh na nařízení ústního jednání zamítl s odůvodněním, že z doposud shromážděného spisového materiálu a zejména z předloženého videozáznamu je průběh dopravní nehody zcela zřejmý. Žalobce se k nehodě vyjádřil při podání vysvětlení policii. Správnímu orgánu prvního stupně není zcela zřejmé, jaký účel by nařízené ústní jednání mělo přinést. Žalobce může podat písemné vyjádření.
14. Proti tomuto usnesení podal žalobce odvolání, v němž je celý přepis odůvodnění usnesení o zamítnutí návrhu na ústní jednání. Žalobce dále namítl, že úřední záznam o podání vysvětlení, resp. podání vysvětlení není ve správním řízení přípustný důkaz a nelze přihlížet k tomu, co mělo být v rámci vysvětlení na místě řečeno. Uvedl, že jediným důvodem pro odmítnutí nařízení ústního jednání na požádání obviněného z přestupku dle § 80 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky je to, že provedení ústního jednání není nezbytné k uplatnění jeho práv. Takové důvody však napadené usnesení neobsahuje, a proto ho má žalobce za nezákonné a požaduje jeho zrušení.
15. Žalovaný rozhodnutím ze dne 2. 7. 2021 žalobcovo odvolání proti usnesení o zamítnutí návrhu na nařízení ústního jednání zamítl a usnesení potvrdil. V odůvodnění uvedl, že správní orgán prvního stupně spolehlivě zjistil stav věci, a proto obviněného vyrozuměl o právu se vyjádřit dle ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu, přičemž byl poučen i o možnosti požádat o nařízení ústního jednání. Žalobce ve stanovené lhůtě o

nařízení ústního jednání požádal, svou žádost však neodůvodnil. Správní orgán prvního stupně měl i na základě videozáznamu poskytnutého obviněným zjištění skutkového stavu za dostatečné, proto návrh obviněného zamítl. Žalobce se mohl k obvinění vyjádřit i písemně. Žalovaný uvedl, že úřední záznam o podání vysvětlení dle § 137 odst. 4 správního řádu nelze použít jako důkaz, ale správní orgán jej může vzít na vědomí a využít jej k posouzení, jak bude postupovat v rámci správního řízení, slouží tedy pouze jako jeden z podkladů, nikoli důkazů pro vydání rozhodnutí. K námitce nekonání ústního jednání uvedl, že k uplatnění práva vyjádřit se ústně, tedy při nařízeném ústním jednání, dochází tehdy, je-li obviněným vyžadována konfrontace, která bude důvodná. Správní orgán prvního stupně měl za to, že ústní jednání by nepřineslo žádné nové skutečnosti.

16. Prvostupňovým rozhodnutím ze dne 9. 4. 2021 byl žalobce shledán vinným ze spáchání uvedených přestupků a byla mu uložena pokuta ve výši 5000 Kč a trest zákazu činnosti, spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel, na dobu 6 měsíců. Výrok i odůvodnění rozhodnutí jsou zcela stejné jako předtím v příkazu ze dne 15. 1. 2021. Rozhodnutí bylo doručeno žalobci prostřednictvím datové schránky dne 24. 4. 2021.
17. Ve správním spise je dále založeno nepodepsané odvolání, jež obsahuje pouze přepis odůvodnění prvostupňového rozhodnutí. Ve spisu není založen doklad, z něhož by bylo možno seznat, kdy toto podání bylo učiněno.
18. Správní orgán prvního stupně vyzval žalobce k odstranění vad odvolání. Ve výzvě je uvedeno, že odvolání bylo doručeno správnímu orgánu prvního stupně dne 10. 5. 2021.
19. Ve spisu je založena písemnost - doplnění odvolání vyhotovená žalobcem, bez podpisu, a adresovaná správnímu orgánu prvního stupně. V doplnění odvolání je namítáno, že správní orgán prvního stupně ve výroku vyjmenoval řadu údajných porušení zákona o silničním provozu a paragrafových odkazů na to, jaké přestupky měly být spáchány. Z výroku však není jasné, kterým konkrétním jednáním měl být spáchán jaký přestupek, přičemž není uvedeno jejich slovní znění, ale pouze paragrafy. Je popsán celý skutek, ale není jasné, jakým konkrétním jednáním se měl žalobce dopustit jakého konkrétního přestupku, když je popsáno několik konání (řídil osobní motorové vozidlo, neodhadl vzdálenost, došlo ke střetu), kdy není jasné, co z nich má představovat spáchání přestupku a kterého. Výrok je zmatečný, neboť z něj není zřejmé, právě čím konkrétně byla naplněna skutková podstata dvou přestupků, jež ani nejsou slovně nijak definovány, kdy navíc skutková podstata § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu je přestupek se sběrnou skutkovou podstatou. Dále žalobce namítl, že ho správní orgán prvního stupně nikdy neinformoval o tom, kdy bude provedeno dokazování. Mělo být provedeno dokazování přehráním videozáznamu. K tomu žalobce citoval rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje, rozhodnutí Krajského úřadu Olomouckého kraje. Dále žalobce namítl, že mu není jasné, jak správní orgán prvního stupně dospěl k závěru, že žalobce vozidlo před sebou předjížděl, resp., že se o to pokusil. Došlo sice ke střetu mezi vozidly, kdy žalobce nejel u levého okraje vozovky, zezadu narazil do vozidla jedoucího před ním. K tomu ale došlo vlivem žalobcovy nepozornosti, nikoli v rámci předjíždění nebo úmyslu předjíždět. V daném úseku nebylo předjíždění ani fyzikálně možné vzhledem k šířce vozovky. Dále žalobce uvedl, že správní orgán prvního stupně vycházel z tvrzení neprokázaných a v řízení vůbec nezjišťovaných, když uvádí, že dle oznámení policie

došlo k dopravní nehodě určitým způsobem. Oznámení policie však není důkazem o tom, jak k nehodě došlo, protože policie v době nehody na místě nebyla. Žalobce dále uvedl, že správní orgán prvního stupně nesprávně vychází z „úředního záznamu o podání vysvětlení žalobcem“. Žalobce však nikdy vysvětlení nepodal.

20. Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí a toto potvrdil. K námitce nesrozumitelnosti výroku uvedl, že je z něj patrné, jakých přestupků se žalobce dopustil, přestupkové jednání je seznatelně popsáno, výrok je jednoznačný a nezaměnitelný s jiným výrokem. K nekonání ústního jednání, kde by byl přehrán kamerový videozáznam, uvedl, že spisový materiál obsahuje podklady, které vzhledem k povaze projednávané věci obecně dostatečně objasňují stav věci, aniž by bylo nezbytné provádět dokazování přehráním videozáznamu. Videozáznam byl poskytnut právě obviněným a nebyl pořízen během správního řízení. Žalobce tedy o obsahu videozáznamu věděl. Z videozáznamu je patrné, že žalobce zahájil úkon předjíždění, tedy vybočil ze směru své jízdy. Dále je patrné, že vozidlo zrychluje, videozáznam obsahuje údaje o rychlosti vozidla. Vozidlo řízené žalobcem postupně zrychlovalo i v případě, že již bylo vidět vozidlo před ním jedoucí, které jelo o poznání pomaleji a ne zcela při pravém okraji vozovky v důsledku jejího technického stavu. Videozáznam, který je hlavním důkazem, jenž usvědčuje žalobce, zachycuje zahájení předjížděcího manévru a střet vozidel, je zde zachyceno protiprávní jednání dle § 17 odst. 5 písm. c) zákona o silničním provozu. Z videozáznamu je seznatelný skutkový děj. Ze spisového materiálu nevyplývají žádné konkrétní okolnosti svědčící o nezbytnosti nařídít ústní jednání. Žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2016, čj. 2 As 33/2016-53, dle kterého „pokud správní orgán splní dvě podmínky, kterými jsou: (i) založení listiny do spisu podle § 17 odst. 1 správního řádu a (ii) účastník řízení má možnost se s těmito listinami seznámit při nablížení do spisu podle § 36 odst. 3 správního řádu, lze provádět dokazování i jednoduše tím, že je listina vložena do spisu.“ K námitce týkající se důkazů a podkladů pro rozhodnutí žalovaný uvedl, že spisový materiál obsahuje úřední záznam o podání vysvětlení žalobcem. Úřední záznam neslouží jako důkaz, slouží pouze jako podklad pro vydání rozhodnutí. Jako podklad pro vydání rozhodnutí slouží i oznámení o přestupku.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

21. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by soud byl povinen přihlédnout z moci úřední, neshledal.
22. Soud ve věci samé nařídil na 28. 2. 2022 jednání. Žalobce se prostřednictvím svého zástupce písemně „vzdal“ účasti na jednání a výslovně požádal o provedení jednání a projednání věci v jeho nepřítomnosti. Jednání se tak zúčastnil pouze pověřený pracovník žalovaného.
23. V průběhu jednání provedl soud dokazování přehráním obsahu audiovizuálního záznamu (záznamové zařízení bylo umístěno ve vozidle žalobce). Záznam započal v čase 17:51:51, kdy vozidlo žalobce jede ve tmě po pozemní komunikaci, míjí jakýsi

areál a jede rychlostí 77 km/h. V čase 17:51:53 je vidět koncová světla vozidla jedoucího před vozidlem žalobce, rychlost žalobcevo vozidla je 79 km/h. V čase 17:51:56 zazní ve vozidle žalobce výraz vole, rychlost vozidla žalobce je v tomto okamžiku 81 km/h. V 17:52:00 je slyšet ve vozidle žalobce táhlé troubení a je patrné vybočení vozidla žalobce do leva, rychlost vozidla žalobce je 89 km/h. K nárazu vozidel dochází v čase 17:52:01, vozidlo žalobce jede v tomto okamžiku stejnou rychlostí, tj. 89 km/h. V čase 17:52:04 zazní ve vozidle žalobce hrubé vulgární nadávky.

24. Soud po shlednutí videozáznamu konstatuje, že žalobcovo chování jednoznačně směřovalo k předjetí před ním jedoucího vozidla. O tom svědčí řetězec dílčích jednání žalobce vůči řidiči před ním jedoucího vozidla v podobě vulgárních výrazů, táhlého troubení a především vybočení vozidla žalobce v levo bez jakéhokoli náznaku brždění. Posledně uvedené chování žalobce zdůraznil při jednání pověřený pracovník žalovaného, s nímž se soud v tomto ohledu plně ztotožňuje.

Posouzení žalobních bodů

25. Soud se nejprve vyjadřuje (ač to žalobce v žalobě nenamítá) k tomu, že ve správním řízení podaný odpor nebyl žalobcem podepsán, a k tomu, zda tato vada není takovou, ke které by soud musel přihlédnout i bez návrhu. Ve správním soudnictví je vždy nutno posoudit, zda zjištěná procesní vada mohla mít vliv na zákonnost výsledného rozhodnutí (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 6. 2003, č. j. 6 A 12/2001-51, č. 23/2003 Sb. NSS, či ze dne 18. 3. 2004, č. j. 6 A 51/200130, č. 494/2005 Sb. NSS). Soud má za to (zcela shodně jako Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 26. 11. 2021, č. j. 1 As 161/ 2021-29), že nebylo třeba žalobce vyzývat k odstranění této vady (doplnění podpisu odporu), neboť žalobce se správním orgánem prvního stupně po celou dobu jednal, při doručování písemností se v průběhu správního řízení několikrát přihlásil do datové schránky. V odvolání, ani v žalobě nenamítal, že by se jednalo o neúplný odpor a že jej správní orgán prvního stupně měl vyzvat k odstranění vad, neboť tento odpor nevyvolal žádné právní účinky. Soud k tomu uvádí, že správní orgán měl sice žalobce vyzvat k doplnění podpisu, tato vada však nezpůsobuje nezákonnost správních rozhodnutí, neboť sám žalobce v dalším řízení jednal tak, že považoval odpor za účinný a ve správním řízení využíval všech svých procesních práv. S ohledem na to soud nepovažuje tuto vadu řízení za takovou, ke které by musel přihlédnout i bez návrhu, a proto není třeba v jejím důsledku rušit napadené rozhodnutí dle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.
26. Žalobce v žalobě vymezil dva okruhy námitek, a to opomenutí vypořádání „prakticky“ všech odvolacích námitek žalovaným a neprovedení dokazování v souladu se zákonem. Soud k námitce absence či nedostatečného vypořádání odvolacích námitek a k tomu, zda rozhodnutí žalovaného není z tohoto důvodu nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, uvádí následující:
27. Úkolem soudu není vyhledávat všechny žalovaným případně nevypořádané odvolací námítky, nýbrž vyjádřit se jen k těm odvolacím námitkám, které žalobce považuje za opomenuté, popř. nedostatečně vypořádané.
28. Zcela opomenutou považuje žalobce námitku nepřehlednosti a zmatečnosti výroku prvostupňového rozhodnutí, ze kterého není patrné, kterým konkrétním jednáním se žalobce dopustil kterého konkrétního přestupku. Žalovaný v napadeném rozhodnutí

k této námitce uvedl, že výrok obsahuje veškeré zákonem stanovené náležitosti, je z něj patrné, jakých přestupků se žalobce dopustil, je seznatelně popsáno přestupkové jednání včetně místa a času; výrok je jednoznačný, srozumitelný a není zaměnitelný s jiným. Je tak zjevné, že se žalobce mylí, pokud tvrdí, že se k této námitce žalovaný zcela opomněl vyjádřit. Prvostupňové rozhodnutí obsahuje výrok: „řídil osobní motorové vozidlo tovární značky T. Y., registrační značky X, na silnici III třídy č. 0093 v km 2,55 v katastru obce Čakovičky, ve směru jízdy od obce Čakovičky na obec Zlonín, kdy při pokusu o předjíždění před ním jedoucího osobního automobilu tovární značky P. 306, registrační značky X řízeného M. H., neodhadl vzdálenost mezi předjížděným vozidlem P. 306 a levou krajnicí a došlo tak ke střetu přední části vozidla zn. T. Y. se zadní částí vozidla zn. P. 306, kdy tímto nedbalostním jednáním porušil ustanovení § 4 písm. a), b) a ustanovení § 17 odst. 5 písm. c) zákona o silničním provozu, čímž naplnil skutkovou podstatu přestupků dle e§ 125c odst. 1 písm. k) a § 125c odst. 1 písm. f) bodu 7 zákona o silničním provozu“. Na straně 5 odůvodnění je uvedeno znění ve výroku odkazovaných ustanovení zákona o silničním provozu. Odůvodnění toho, jaký přestupek v chování žalobce spatřuje správní orgán prvního stupně, je uvedeno na straně 6, kde je konstatováno, že žalobce předjížděl před ním jedoucí vozidlo, došlo ke hmotné škodě na majetku další osoby a došlo k porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích. Soud připouští, že odůvodnění prvostupňového rozhodnutí mohlo být ucelenější a podrobnější, považuje ho však za ještě dostatečné. Z rozhodnutí je seznatelné, v čem správní orgán prvního stupně spatřuje spáchání uvedených přestupků.

29. Za další žalovaným zcela opomenutou považuje žalobce odvolací námitku, v níž poukázal na to, že správní orgán prvního stupně opřel své rozhodnutí o neprokázaná a dokonce v řízení vůbec nezjišťovaná tvrzení, a to oznámení Policie ČR, když oznámení není důkaz o tom, jak k nehodě došlo, protože policie v době nehody na místě nebyla, a dále úřední záznam o podání vysvětlení žalobcem i M. H., neboť žalobce nikdy žádné vysvětlení nepodal. Nadto úřední záznam o podání vysvětlení není ve správním řízení přípustný důkaz. Žalovaný k tomu v napadeném rozhodnutí na straně 6 uvedl, že spisový materiál od Policie ČR obsahuje úřední záznam o podání vysvětlení žalobcem, přičemž úřední záznam neslouží jako důkaz, slouží pouze jako podklad pro vydání rozhodnutí. K oznámení přestupku zaslaném Policií ČR se žalovaný výslovně nevyjádřil. Tuto skutečnost však soud nepovažuje za podstatnou vadu, neboť oznámení přestupku je standardní písemností vyhotovovanou Policií ČR dle § 73 zákona o odpovědnosti za přestupky, k níž Policie ČR přikládá dle § 74 odst. 2 téhož právního předpisu sepsaný úřední záznam o zjištěných skutečnostech. Žalovaný za hlavní důkaz označil nikoli oznámení přestupku, ale videozáznam. Žalobce tedy nemá pravdu, pokud tvrdí, že jeho námitky byly žalovaným zcela oslyšeny. K možnosti považovat úřední záznam za důkaz se soud vyjádří níže.
30. Žalobce považuje za zcela nevypořádanou také odvolací námitku, v níž tvrdil, že nebyl správním orgánem prvního stupně vyrozuměn o provedení dokazování. K této námitce žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že spisový materiál obsahuje podklady, kterými je dostatečně objasněn stav věci. Nepovažoval za nutné provádět dokazování přehráním videozáznamu, neboť videozáznam byl poskytnut žalobcem a je z něj zcela seznatelný průběh dopravní nehody, děj bezprostředně předcházející dopravní nehodě i děj po dopravní nehodě. Žalovaný přirovnal videozáznam k listině, u níž k jejímu dokazování postačí založení do spisu a možnost účastníka řízení se s ní seznámit při

nahlížení do spisu. Na základě uvedeného soud konstatuje, že předmětná námitka nebyla opomenuta, neboť jak plyne z odůvodnění napadeného rozhodnutí, žalovaný se k této námitce vyjádřil.

31. Za žalovaným nepřekoumatelně vypořádanou pak žalobce považuje námitku o nejasnosti, jak správní orgán prvního stupně dospěl k závěru, že žalobce hodlal předjíždět. Žalobce má za to, že žalovaný se místo konkrétních argumentů a popisu důkazů odkázal na celou spisovou dokumentaci. Žalobce se domnívá, že spisový materiál neobsahuje důkaz o předjíždění, resp. takový důkaz nebyl v rámci řízení proveden. Žalobce v odvolání uvedl, že sice došlo ke střetu mezi vozidly, kdy žalobce nejel u levého okraje vozovky, zezadu narazil do vozidla jedoucího před ním, ale k tomu došlo vlivem žalobcovy nepozornosti, nikoli v rámci předjíždění nebo úmyslu předjíždět. Žalobce v odvolání tvrdil, že nepředjížděl, ani předjíždět nechtěl, neboť to v daném úseku silnice nebylo vzhledem k šířce vozovky proveditelné. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že to, že žalobce hodlal předjet, je nepochybně prokázáno shromážděnými důkazy (viz spisová dokumentace). Soud přisvědčuje žalobci potud, že tento odkaz žalovaného je formulován značně široce, nicméně nezpůsobuje nezákonnost napadeného rozhodnutí, neboť prvostupňové rozhodnutí, jež tvoří s napadeným rozhodnutím jeden celek, obsahuje výčet důkazů a podkladů pro jeho vydání a detailní popis toho, co správní orgán prvního stupně spatřuje, tedy jak správní orgán „subjektivně“ vnímá videozáznam, přičemž je uvedena i rychlost v jednotlivých časech. Záznam je zahájen v čase 17:51:51 s rychlostí 77 km/hod. V 17:51:53, kdy žalobce uviděl před ním jedoucí vozidlo, je rychlost 79 km/hod. V čase 17:52:01, kdy dochází k nárazu, je rychlost 89 km/hod. Žalovaný na straně 5 napadeného rozhodnutí uvedl, že z videozáznamu je patrné, že žalobce zahájil úkon předjíždění, tedy vybočil ze směru své jízdy, a že vozidlo zrychluje, a to i v případě, že již bylo vidět vozidlo před ním jedoucí, které jelo o poznání pomaleji než žalobce a ne zcela při pravém okraji vozovky. Soud k tomu konstatuje, že žalovaný se výslovně nevyjádřil k tomu, proč by nemohlo dojít k dopravní nehodě vlivem žalobcovy nepozornosti, tak jak to v odvolání tvrdil žalobce. Přesvědčivě však uvedl „svoji verzi“ popisu skutku, tedy vyhodnotil děj před nehodou jako zahájení přejíždění. Správní orgány mohou vypořádat tvrzení účastníků řízení takovým způsobem, kdy proti ucelené argumentaci účastníka řízení postaví vlastní ucelenou argumentaci reagující na spornou otázku. Soud dodává, že správní orgány nemají povinnost detailně vypořádávat každou dílčí námitku či tvrzení, resp. jak je uvedeno v bodě [9] odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 7. 2018, čj. 7 As 150/2018-36, správní orgány „[n]emají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí. Takový postup shledal ústavně konformním i Ústavní soud v nálezu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08: „Není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.“ (srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014-43).“
32. Soud tak konstatuje, že žalovaný se vypořádal s žalobcovou odvolací námitkou tak, že přednesl svou verzi skutku a tím vyvrátil žalobcovu verzi. Soud se s verzí skutku uvedenou správními orgány ztotožňuje a to i na základě před ním provedeného důkazu, a dodává, že žalobce ještě před nehodou na před ním jedoucí vozidlo troubil.

Také toto žalobcovo chování podporuje verzi, že žalobce chtěl předjet před ním jedoucí vozidlo. Žalobce troubením upozorňoval, že před ním jedoucí vozidlo má odjet více na pravý okraj vozovky a umožnit mu tak předjetí.

33. Soud tak shrnuje, že ani jednu z dílčích žalobních námitek nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí neshledal důvodnou.
34. Žalobce v žalobě dále uvedl, že správní orgány vyšly z podkladů, které byly použity nezákonně (úřední záznam o podání vysvětlení) a které spisový materiál neobsahuje. Soud se proto musel zabývat tím, zda správní orgány mohly přihlížet k tomu, co žalobce sdělil policii a co je tedy obsahem „úředního záznamu o podání vysvětlení“. Policie v tomto úředním záznamu výslovně uvedla, že jde o záznam dle § 61 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o Policii ČR“) a že žalobce byl poučen podle § 7 odst. 1 písm. c) zákona č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích.
35. Soud k tomu uvádí, že je třeba rozlišovat, zda jde o úřední záznam o podání vysvětlení dle shora zmíněného § 61 zákona o Policii ČR či o jiné skutečnosti. Úřední záznamy o podání vysvětlení jsou písemnosti, ve kterých policejní orgán zachycuje ústní sdělení osoby (jiné než poučené jako svědek či obviněný), jejichž smyslem je především získat poznatky pro zahájení přestupkového či trestního řízení [§ 61 odst. 1 písm. a) zákona o Policii ČR]. Důkazní použitelnost úředních záznamů o podání vysvětlení je v řízení o přestupcích značně omezena, neboť v řízení o přestupcích mohou záznamy o podání vysvětlení sloužit toliko k ověření věrohodnosti výpovědí vyslechnutých svědků či obviněných, samy o sobě však (tj. bez spojitosti s výsledkem konkrétního svědka či obviněného) nemohou být usvědčujícím důkazem podporujícím vinu. K tomu viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2019, čj. 3 As 231/2017-49, a v něm odkazovanou judikaturu (rozsudky téhož soudu ze dne 22. 1. 2009, čj. 1 As 96/2008-115, ze dne 9. 9. 2010, čj. 1 As 34/2010-73, či ze dne 12. 4. 2017, čj. 3 As 155/2016-34). Obsahem úředního záznamu ze dne 23. 11. 2020 je právě podání vysvětlení žalobcem dle § 61 zákona o Policii ČR (stejně jako u M. H.). Tyto úřední záznamy o podání vysvětlení proto správní orgány nemohly použít jako důkaz, nýbrž pouze jako tzv. jiný podklad pro rozhodnutí podle § 50 odst. 1 správního řádu (jak konstatoval správní orgán na straně 3 a 4 prvostupňového rozhodnutí), tedy jako podpůrný materiál ke zvážení dalšího postupu – např. zda osobu, jež podala vysvětlení, má v řízení smysl např. vyslýchat jako svědka. V dané věci správní orgány nevyslechly žalobce ani M. H., neboť za stěžejní důkaz označily videozáznam (k tomu srov. i dále). Lze proto konstatovat, že správní orgány v tomto ohledu nepochybily. Soud ještě podotýká, že není nutné úřední záznam dle § 61 zákona o Policii ČR podepsat osobou podávající vysvětlení (k tomu např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2016, čj. 4 As 49/2016-69).
36. Druhý okruh žalobních námitek směřuje k neprovedení dokazování v souladu se zákonem. Žalobce v odvolání uvedl, že ve věci mělo být provedeno dokazování přehráním videozáznamu, a že žalovaný s tím souhlasil a označil videozáznam za hlavní důkaz, avšak nesprávně přirovnal videozáznam k důkazu listinou a odkázal na nepřiléhavý rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2016, čj. 2 As 33/2016-53. Dle žalobce videozáznam povahu listiny nemá, k tomu obsáhle citoval nálezy Ústavního soudu ze dne 1. 9. 2020, sp. zn. IV ÚS 1247/20. Dle žalobce nebyl videozáznam označený žalovaným za hlavní důkaz ve správním řízení vůbec proveden.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě k této žalobní námitce uvedl, že pokud sám žalobce poskytnul dobrovolně videozáznam, nemůže tento podklad pro rozhodnutí zpochybňovat pouze proto, že se s ním nemohl seznámit. V prvostupňovém rozhodnutí je podrobně popsán průběh celého záznamu, žalobce se tedy mohl se záznamem seznámit a mohl v odvolání uvést námitky.

37. K nekonání ústního jednání, při kterém by došlo k přehrání videozáznamu, a zároveň by měl žalobce možnost se ústně k videozáznamu vyjádřit, uvádí soud následující:
38. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že videozáznam představuje listinu, která se provede pouze založením do spisu. Avšak podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2008, čj. 2 As 59/2008-80, se dokazování promítnutím audiovizuálního záznamu svou podstatou nejvíce blíží dokazování ohledáním. Tento způsob dokazování přitom vyžaduje, aby při provádění mimo ústní jednání byl o takové skutečnosti vyhotoven protokol podle § 18 odst. 1 správního řádu. Tento názor aproboval též rozšířený senát, a to v usnesení ze dne 3. 4. 2012, čj. 7 As 57/2010 - 82, č. 2633/2012 Sb. NSS. Rozšířený senát dále uvedl, že *„[v]ýznam protokolu o provedení důkazu (zde promítnutí záznamu) je totiž pro účastníky řízení o správním deliktu zcela zásadní. Protokolace prováděných důkazů je významnou procesní zárukou, tento institut ostatně prostupuje celým právním řádem a objevuje se v řízení daňovém nebo v trestním a civilním soudním řízení. Dokazování není možno až na zákonem stanovené výjimky provádět utajeným kabinetním způsobem. Pokud se tedy záznam promítá mimo ústní jednání [...], musí být o takovém dokazování pořízen protokol, který je pro účastníka řízení jistou formální garancí dokazování“*. Obecně je tedy možno dovodit, že jestliže správní orgán nenařídil ústní jednání a mimo jednání přehrál videozáznam, aniž by o této skutečnosti pořídil protokol ve smyslu § 18 správního řádu, provedl tento důkaz v rozporu se zákonem. Je totiž nezbytné, aby správní orgán sepsal o tomto způsobu provedení důkazu protokol, z něhož bude zřejmé, co svými smysly při přehrávání vnímal a co z něj dovodil.
39. V nyní posuzované věci však soud nepovažuje tuto vadu za takovou, která by způsobila nezákonnost rozhodnutí. Soud má za to, že není vadou, že nebylo konáno ústní jednání, neboť „funkci“ protokolu (pořízeného při dokazování správním orgánem prvního stupně při přehrání videozáznamu v nepřítomnosti žalobce) zachycujícího subjektivní náhled správního orgánu na obsah videozáznamu v tomto správním řízení plní již příkaz, přičemž žalobce se k tomuto náhledu mohl vyjádřit.
40. Soud zdůrazňuje, že žalobce již od počátku správního řízení (bylo zahájeno doručením příkazu žalobci) znal náhled správního orgánu prvního stupně na obsah videozáznamu, tedy jinými slovy – žalobce věděl, že správní orgán z videozáznamu dovozuje, že žalobce předjížděl. Příkaz na straně 4 uprostřed obsahuje pasáž uvozenou slovy *„vytěžením videozáznamu bylo zjištěno“* popisující subjektivní vnímání videozáznamu správním orgánem prvního stupně. V usnesení o zamítnutí návrhu na nařízení ústního jednání správní orgán prvního stupně uvedl, že z videozáznamu je průběh nehody zcela zřejmý a že žalobce se k nehodě vyjádřil při podání vysvětlení policii, kdy tvrdil, že se rozhodl předjet před ním jedoucí vozidlo. Dále správní orgán prvního stupně uvedl, že žalobce se může písemně vyjádřit.
41. Žalobce při podání odporu i při podání návrhu na nařízení ústního jednání byl co do odůvodnění zcela pasivní, neboť ani nenamítal, že nepřejížděl, resp. nechtěl předjíždět.

Námitku, že nechtěl předjíždět a k dopravní nehodě došlo pouze v důsledku jeho nepozornosti, vznesl poprvé až v doplnění svého odvolání. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že z videozáznamu je patrné, že žalobce zahájil úkon předjíždění, že vybočil ze směru své jízdy a zrychloval, což soud shledal jako dostačující vypořádání s touto odvolací námitkou. Soud tak konstatuje, že ve správním řízení neshledal vady dokazování, které namítal žalobce v žalobě.

42. K žalobcově odkazu na nálezu Ústavního soudu ze dne 1. 9. 2020, sp. zn. IV. ÚS 1247/20 soud uvádí, že napadené rozhodnutí žalovaného nemůže být pro žalobce překvapivé v tom smyslu, jak je chápána zásada zákazu překvapivosti rozhodnutí. Ta totiž vyžaduje, aby soudy, potažmo správní orgány, nezakládaly svá rozhodnutí na skutkových zjištěních a právním posouzení, k nimž se strany během řízení nemohly vyjádřit a které znamenají zásadní obrat v řízení. V Ústavní soudem posuzovaném případě šlo o to, že Městský soud v Brně v občanskoprávním řízení přehrál při jednání videozáznam poskytnutý tamním žalovaným, přičemž tamnímu žalobci umožnil se k němu vyjádřit a jeho výpověď – subjektivní náhled toho, co obsahuje videozáznam, zaprotokoloval. Městský soud v Brně však opomněl zaprotokolovat to, jak sám subjektivně vnímal obsah videozáznamu. Dále Městský soud v Brně opomněl dát možnost vyjádřit se k přehranému videozáznamu tamnímu žalovanému. Tamní žalovaný tak až poprvé z rozsudku Městského soudu v Brně zjistil náhled tohoto soudu na obsah videozáznamu, přičemž se k němu do té doby nemohl vyjádřit. V takovém případě bylo pro tamního žalovaného skutečně rozhodnutí soudu překvapivé.
43. Žalobcův odkaz na tento nálezu Ústavního soudu však v nyní řešeném případě není přiléhavý. Jednak proto, že žalobce od okamžiku, kdy došlo k dopravní nehodě, věděl o obsahu videozáznamu, který sám policii poskytl, a dále se o náhledu správního orgánu na tento důkazní prostředek dověděl již z příkazu a opakovaně z prvostupňového a odvolacího rozhodnutí. O vědomosti žalobce o obsahu videozáznamu svědčí dále i skutečnost, že žalobce v žalobě provedení tohoto důkazu ani nenavrhl. Soud přesto, aby rozptýlil pochybnosti žalobce, byly-li vůbec jaké, přistoupil k nařízení jednání za účelem provedení dokazování přehráním předmětného videozáznamu. Záměr soudu provádět při jednání dokazování právě uvedeným důkazním prostředkem musel být žalobci, resp. jeho zástupci zřejmý, přinejmenším z vyjádření žalovaného k žalobě, v němž soudu provedení právě tohoto důkazu v řízení před soudem navrhl. Navzdory tomu žalobce této příležitosti nevyužil a soudního jednání se o své vůli nezúčastnil, čímž pouze potvrdil závěr soudu o tom, že tvrzení o neznalosti obsahu podkladu pro rozhodnutí v podobě videozáznamu nebylo tím hlavním důvodem pro zpochybňování skutkových zjištění správního orgánu, nýbrž snaha najít jakýkoli důvod ke zrušení správních rozhodnutí.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

44. Vzhledem k tomu, že žalobní body nejsou důvodné, byla žaloba zamítnuta jako nedůvodná (§78 odst. 7 s. ř. s.).
45. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalovanému soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení nevznikly žádné

náklady převyšující náklady na běžnou administrativní činnost a ostatně ji ani výslovně nepožadoval.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha, 28. února 2022

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
soudkyně